

Program Agon omogoča celoletne plesne tečaje

Slovenska plesna začimba Cimet

V Sloveniji nimamo akademske plesne nadgradnje, zato mladi plesalci odhajajo na akademsko plesno izobraževanje v tujino

Začimba cimeta, sladkobnega okusa in vabljivega vonja, je verjetno večini sladokuscev dobro poznana. Na plesnem področju in v študijskem programu zavoda EnKnap pa Cimet pomeni sestavljenko: Cultural Intersections Mobility Education and Training - kulturna križišča mobilnosti, izobraževanja in vadbe. EnKnap je začel svoje neformalno izobraževanje na področju plesa s programom Agon, s katerim organizira v Ljubljani celoletne plesne tečaje in delavnice za vse tiste, ki so že zaključili svoje srednješolsko baletno in plesno šolanje oziroma tudi ustrezno plesno izobraževanje in bi se želeli še dodatno izobraževati ter ustvarjalno poglobljati na področjih te naše najmlajše sodobne umetnosti. Projekt Cimet zajema širše mednarodno delovanje zavoda En -Knap in njihovih sodelavcev, kar se sklada tudi s programi Evropske unije, ki podpira mednarodne usmeritve.

Dejstvo je, da v Sloveniji nimamo akademske plesne nadgradnje, zato mladi plesalci odhajajo na akademsko plesno izobraževanje v tujino. Plesalci, ki obiskujejo delavnice Agona in si želijo nadaljevati plesno izobrazbo, dobijo s programom Cimet nove možnosti plesnega raziskovanja ter dostopa tudi do delavnic v inozemstvu, enako tujci v obstoječih programih zavoda EnKnap. Tako je projekt Cimet slovenskim plesalcem omogočil udeležbo na delavnicah v Salzburgu - Akademija Sead, Anconi in Novem Sadu ter delo z Julyenom Hamiltonom. Sočasno pa se je deset tujcev iz Grčije, Avstrije, Bosne in Hercegovine, Hrvaške, Bolgarije, Nove Zelandije in Italije že vključilo v plesne delavnice, ki potekajo v Ljubljani.

Zaključek omenjenega celoletnega delovanja v križiščih mobilnosti izobraževanja in vadbe je zavod EnKnap okronal z enourno celovečerno predstavo **Galerija mrtvih žensk**/ Gallery of dead women. V projektu nastopata tudi dva tujca, ki sta v Ljubljano prispela s pomočjo projekta Cimet. Jelena Kujundžić prihaja iz Sarajeva, v Ljubljani je že od lanskega oktobra, Milan Tomašik pa iz Slovaške (nastopil je v predstavi Iztoka Kovača Woferl osebno), poleg obeh gostov v predstavi plešejo še Maja Delak, Leja Jurišič, Matej Kežžar, Mala Kline in Irena Tomašin.

Galerija mrtvih žensk

Koreografija enourne predstave je delo Maje Delak, zamisel Male Kline, obe pa sta se podpisali kot avtorici tega novega projekta v produkciji EnKnap, ki bo premierno predvajana v septembru na začetku nove sezone.

Odrska postavitve Galerije **mrtvih žensk** v dialogu z besedilom Hamletmachine H. Müllerja ustvari vtis ujetosti posameznika v mrežo fikcije, terorja in politike. Kako se posamezniki ali skupina odzivajo na nasilje in pritiske, ki so lahko sočasna stanja lastne fikcije in neobvladljive realnosti, se v predstavi dovolj avtentično izoblikuje s pomočjo minimalnih gibalnih oblik. Izpostavljena osebna stanja se poglobljajo v kontrastih in lomih svetlobe (oblikovanje luči Jaka Šimenc), mistificirajo v avtorski glasbi The Chweger in temnačni sceni črkovnih izpisov (scenografija Gregor Nartnik).

Na začetku se v globini odra in v svetlobnem odsevu zdijo razvrščene človeške podobe, kot bi bile statično umeščene v vesoljno prostranstvo. Statična podoba se razprostira po prostoru, skupina pa predstavi oscilacije stanj in odnosov sočasnega bivanja v primežu pritiskov in travm. Plosko padanje teles na talno površino se konstantno ponavlja, spominja na borbena urjenja, kar občasno izzveni atraktivno in humorno, v kontekstu ideje pa povsem smiselno izpostavi osebne padce in dvige, v prenesenem smislu tudi konstantno ponavljanje zgodovinskih dejstev. V ospredju ni patetična bolečina, ta se v odrskem jeziku sočasno z oblikami ter stanji fizisa in v dramaturgiji Anje Golob posledično opredeli kot osebna reakcija; v izrazu notranjih občutij in čistosti gibalne izpovedi je dominirala Maja Delak, pustila pa tudi svojstven pečat zaključna scena nakladanja - slikovita podoba nagrmdenih teles. Irena Tomašin je bila sila močna in izrazno prepričljiva v svojem segmentu igrive groteske. Po naslovu in vsebini sodeč se aludira na posledična stanja pritiskov in morije, ko **ženske** ostanejo same...

Galerija mrtvih žensk se zdi oblikovno zaključen projekt, nekaj vmesnega prostora in razpršenih plesnih oblik izkazuje razvlečeni zadnji del predstave. Njeni avtorici, Maja Delak in Mala Kline, sta se s svojim novim projektom še enkrat potrdili kot ustvarjalno zanimiv in poglobljen tandem sodobne plesne scene.

Daliborka Podboj